

SERBIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SERBE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SERBIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 21 May 2002 (afternoon)
Mardi 21 mai 2002 (après-midi)
Martes 21 de mayo de 2002 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Напишите коментар на један од ниже наведених одломака.

1. (a)

ДАН ПА НОЋ

Сунце мору не верује
зато дежи јер се доји
кад се земља изокрене
да се море не пролије
5 и угаси његов сјај

Пошто сам морао да преживим
ја сам пристао
ја сам пре сунца схватио
да неће море
10 и да је земља друкчије округла
и да комунисти имају право
и да се ти Боже не играш кликера с нама
по галаксијама

Пошто сам тешко схватио
15 да није дан свуда у исто време
да се дан креће по свету
а за њим истим путем иде ноћ

пошто сам све то тешко схватио
Боже
20 говори ми шта се дешава с друге стране
реци ми шта сада раде Американци
морам да их држим на оку
видиш каква су дошла времена
опасно је не знати ништа
25 а још је горе бити у току

Сунце кад залази ништа не обећава
и да се човек у сну не окрене
на другу страну
никад му сунце изашло не ди
30 Зато се обраћам теби.

Душко Трифуновић: Слободни пад
БИГЗ, Београд, 1987

1. (б)

Лепа је зора кад се са швајцарских планина, огрнута руменим пурпуром, као царица јави; када обасја вечите снегове оних божјих пирамида; када се заблиста на језерима, као растопљено сребро на зеленој кадифи; кад умије својом росом алписко биље. Путник — тај богати заробљеник великих вароши и њених обичаја — кад гледа алписку зору, подигне обадве руке к небу и готов је у сузама побожности да падне на колена пред величанственошћу природе. Црте његовог лица озбиљне су; на његовим јагодицама нема осмејка, тога знака унутрашње радости; чисто би се некуда сакрио, не узда се у своју снагу да може издржати претрес нових осећања, а — не осећа ништа; замишљен стоји, а не мисли ништа. Гледа рађање сунца не као какву досад невиђену красоту, него као неко ванприродно чудо. Гледа алписку зору са неким тајним страхом, чини му се да тог тренутка природа решава: хоће ли даље свет опстати или ће га у прах претворити. Путник у томе горском чару не познаје оно сунце које му је целог живота више главе трептало, чини му се да је то неко друго сунце које љутито иде да се последњи пут свету покаже. Путник, када међ пустим и дивљим планинским врховима гледа зору, он занеми, уста му се отворе, али речи му изумру на уснама; чини му се да се сунце само себи, бреговима и језерима рађа, а за човека, за тај мали створ, ништа не зна, неће, ништа да зна.

Лепа је алписка зора, али је лепша зора неапољска. Ја нећу кушати да је опишем, јер она је пуна неописаног чара и нежности, она је пуна поезије и љубави; путнику, кад је гледа, чини се да му се она умиљава, чини му се да се то лепо сунце само њему рађа, и да га сва ова дивота зове у своје загрљаје; срце му се раздрага и почне јаче куцати, чело му се разведри и нехотице обузме га нека милина; пријатно смешешење појави му се не на уснама, него на лицу, радост у његовој души прекипи, и весела песма захори се из његових уста, а не осећа да је хтео певати, не осећа да пева. Алписка је зора озбиљна и побожна; неапољска је зора весела и умиљата.

Љубомир П. Ненадовић: Одабрана дела
Матица српска, Нови Сад–Београд, 1971